No. 137. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 14 November.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst, à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— Men weet dat de koning van Pruissen minnaar is der middeleeuwen. Tot heden toe had zich zijne zorg tot handhaving [illegible] geregeld door aanmoediging der kunsten en herstelling der gedenkteekenen; zij heeft zich nu tot het leger uitgestrekt.

De gewone kleeding is geheel en voor al de wapenen afgeschaft, zoowel voor het voet- als krijgsvolk, alsmede voor de regementen van den landwher. De lanciers en de husaren hebben alleenlijk hunne kleeding behouden, die hunnen vreemden oorsprong aantoont.

Eene blaauwe kleeding voor het voetvolk, helderblaauw voor de dragonders, wit voor de lijfwachten en de kurassiers vervangt de vorige. Zij herinnert door haren vorm het *surcot* van de middeleeuwen; hij is zeer kort en komt naauwelijks tot den plooi der dije.

De shako is in alle korpsen door eenen helm van een zeer zonderlingen vorm vervangen, die de *salades* der XIV eeuw herinnert, versierd met een breed vierkant voorstuk en kijkgaten, en met een breed achterstuk, en hij loopt insgelijks van boven met een koperen punt uit.

Voor het voetvolk is deze helm van leer; voor het paardenvolk is dezelve van blinkend ijzer, en op dien der lijfwachten bevindt zich een gulden arend.

SPANJE.

— De Spaansche Tooveres. Terwijl men in landen, waar de bevolking in beschaving reeds ver gevorderd is, nog hier en daar streken vindt, waar het geloof aan toovenaars en tooveressen nog in vollen zwang is, zal het niet bevreemden, dat hetzelve geloof ook nog in Spanje gevonden wordt. Veeleer zou men zich hebben mogen verwonderen, dat het vaderland van pater *Martinus Del Rio*, dien beruchten duivel-beschrijver, het reeds in verlichting zoo verre gebragt heeft, dat er niemand meer van tooverij of hekserij droomt. — Nu, dat het zoo niet is, en dat zelfs de ambtenaren in Spanje nog veel moeten leeren, blijkt uit het volgende crimineel regtsgeding:

De vrouw van don *Jose de Casadéjus*, alcade de San [illegible] (Catalonië), genaamd *Petronilla*, gevoelde sedert eenigen tijd hevige pijnen, waarvan de geneeskundigen in den omtrek haar niet wisten te genezen. Na alle mogelijke geneesmiddelen aangewend te hebben, om zijne vrouw van deze lastige pijnen te bevrijden, besloot den wanhopigen alcade zijnen toevlugt tot bovennatuurlijke middelen te nemen. Zekere oude vrouw, *Jacinta Nubia*, ging in die streek voor eene tooveres door en *Casadéjus*, zijne vrouw en hunne bedienden hechtten meer dan iemand geloof aan hare toovermagt. Op zekeren dag, den 1. Maart 's avonds, omstreeks 8 of 9 ure, terwijl *Maria*, de dochter der oude *Nubia*, voor huishoudelijke zaken was uitgegaan, wisten twee bedienden van den alcade, *Jose* en *Jaïmo Jubirana*, met geweld, door het openbreken eener deur, in huis te komen en overvielen aldus de oude *Jacinta* in hare kamer. Door bedreiging van hunne dolken noodzaakten zij haar hen te volgen en ook onderweg dreigden zij haar te zullen dooden, indien zij om hulp riep. *Jacinta* verwonderd over de ondergane mishandelingen, vroeg wat men dan toch van haar verlangde. « Gij moet, zeide den alcade en zijne bedienden, door uwe toovermiddelen vrouw *Petronilla* genezen, die het slagtoffer is van de afgrijselijkste pijnen." *Jacinta* verzekerde ten sterkste dat zij geene tooveres was. Men sloeg haar op de borst, de schouders en de armen, en om aan deze mishandelingen een einde te maken, zag zij zich genoodzaakt zoogénaamde kabalistische woorden uit te spreken, waarna men haar eindelijk toestond naar huis terug te keeren. Toen zij in hare woning teruggekomen was, vond zij hare dochter *Maria*, even als haren zoon geheel ontdaan van schrik. Eene buurvrouw had hen verteld dat er twee mannen in het huis waren binnengedrongen, de deur hadden gesloten en *Jacinta Nubia* weggesleept. Men twijfelde er niet aan, of dit waren dieven geweest, die de ongelukkige oude vrouw hadden genoodzaakt hun haar geld te geven, en die haar vervolgens welligt in de rivier hadden geworpen, uit vrees van door haar herkend en aangeklaagd te worden. Zeer verwonderd waren de geburen toen *Jacinta* nu verhaalde wat haar wedervaren was, en verklaarde waarom zij zoo gewond was, gelijk de sporen hiervan nog duidelijk zigtbaar waren. Deze daad van geweld kon niet ongestraft blijven. De alcade en zijne handlangers zijn aan de tegen hen aangevangen geregtelijke vervolging door de vlugt ontsnapt. Reeds had een eerste vonnis *Jose de Carédéjus* tot een jaar galeistraf en 8 maanden gevangenis, en zijne beide medehelpers elk tot een jaar gevangenis veroordeeld. Op een appel à minimâ, door een fiskaal ingesteld, heeft een vonnis, insgelijks bij verstek gewezen, den alcade tot twee jaren galeistraf en de beide bedienden elk tot een jaar gelijke straf veroordeeld.

FRANKRIJK.

— Op nieuw komt het gerucht in omloop, dat keizer *Nikolaas*, die zich op oogenblik in Italië bevindt, eerstdaags incognito onze hoofdstad zal bezoeken.

— Volgens den *Constitutionnel* heeft de minister van marine naar al de zeehavens bevel gezonden tot het nemen van proeven om de ketels van stoomvaartuigen met wijngeest, in plaats van steenkolen, te stoken.

BELGIE.

ANTWERPEN, den 11. November. Verscheidene dagbladen hebben gewag gemaakt van eene opgraving van menschen gebeente, die plaats gehad heeft in de Sleutelstraat alhier. Wij hebben gewacht om deze daadzaak aan onze lezers mede te deelen, tot dat wij van de waarheid derzelve overtuigd waren. Thans zien wij ons in staat gesteld de volgende omstandigheden van bedoelde ontdekking te verhalen.

In een dier kleine huizingen in de Sleutelstraat, welke men thans bezig is te herstellen of op nieuw op te bouwen, waren de metselaars in den kelder bezig aan het werken. Deze kelder was geheel met roode steenen geplaveid, uitgenomen eene plaats van eenige voeten lengte en een paar voeten breedte, die gekesseid was. — Ziet! wat mag dat beteekenen? — riep een hunner uit, — God weet of er hier geenen schat begraven ligt! — En vlijtig zetten zij zich aan het werk, groeven tot eene zekere diepte; wanneer de spade van een ouden metselaar plotseling op iets hards stootte. Voorzigtig schopten zij er de aarde rondom weg, en haalden het harde voorwerp naar boven. Maar, geheel verschrikt deinsde de oude metselaar achteruit, toen hij ontdekte dat het een doodshoofd was! Zijne ontsteltenis was zoo groot, dat het hem onmogelijk was voort te werken.

Deze ontdekking werd aan den eigenaar van het huis medegedeeld; de opgravingen werden voortgezet, en men dolf nog verscheidene gedeelten van een menschen geraamte op.

Thans maakt men eene menigte veronderstellingen over de wijze op welke dit geraamte aldaar mag gekomen zijn. Doch niets zekers kan men er natuurlijk van weten, en welligt zal dit altijd een geheim blijven. Hetgeen men echter kan verzekeren, is dat de toestand dezer beenderen duidelijk aanduidt, dat dezelve eene zeer lange reeks van jaren, misschien wel over de eeuw aldaar gerust hebben; zoodat, indien er alhier ook eene misdaad zoude gepleegd zijn, de dader er al lang rekenschap voor den eeuwigen regter heeft van gegeven. (*Antw. B.*)

— Men schrijft uit Gent den 8. November:

De tijdingen die men alhier uit de omstreken ontvangt zijn niet zeer geruststellend. Benden kwaaddoeners en bedelaars zwerven er rond en dwingen de pachters aalmoezen af. Verleden nacht is eene hoeve te Balegem, langs den weg van Geeraardsbergen naar Gent, afgebrand; men heeft goede redenen om dit aan kwaadwilligheid toe te schrijven.

— In den nacht van 1. November, is er eene afgrijsselijke euveldaad te Kortrijk gepleegd geworden. De landbouwer, *Demettere*, die men 's morgens nog zeer wel te pas had gezien, stierf plotseling en werd begraven. Maar het gerucht was in omloop dat hij een twist met zijn zoon had gehad, en hij dien ten gevolge was overleden. De justitie, deze geruchten vernomen hebbende, deed het lijk den 7. November opgraven, en men verkreeg de overtuiging dat de vader *Demettere* een geweldige dood gestorven was. De zoon *Demettere* is aangehouden geworden, en de dienstmeid van den huize die, op het verzoek van de moeder des beschuldigde, gezwegen had, heeft eindelijk verklaard dat zij getuige was geweest van den twist tusschen vader en zoon. Dat de vader met een geweer was dood geschoten, nadat hij vooraf verscheidene slagen met eene spade had ontvangen. De worsteling heeft bijna een uur geduurd, en is verschrikkelijk geweest; de tusschenkomst der dienstmeid heeft ze niet kunnen doen ophouden.

— Men schrijft uit Campenhout:

Onze gemeente is door eene verschrikkelijke gebeurtenis in verslagenheid gedompeld. Een hevige brand brak op Dingsdag avond uit, in de woning van twee oude lieden, die den dag te voren eene som geld ontvangen hadden. In een oogenblik werd de geheele woning eene prooi der vlammen, en niettegenstaande al de werkzaamheid der buren heeft men deze ongelukkige oude mannen niet kunnen redden. Eerst veronderstelde men dat zij in den brand waren omgekomen: maar, toen hunne lijken eindelijk ontdekt werden, zag men dat zij eene groote wonde aan het hoofd hadden, hetgeen, gevoegd bij de verdwijning van het geld, heeft doen veronderstellen dat deze ramp het gevolg eener euveldaad zoude kunnen zijn. De justitie doet onderzoek.

— Sedert Allerheiligen zijn al de planeten van ons zonnestelsel des nachts eenige tijd boven den gezigteinder te zien. Dit vrij zeldzaam verschijnsel zal tot Nieuwjaar kunnen waargenomen worden.

— In Connecticut (Amerika) houdt een enkelen horlogiemaker 75 werklieden bezig, en levert jaarlijks 50,000 stuks horlogien, welke hij meerendeels naar Europa zendt.

NEDERLANDEN.

UTRECHT, den 10. November. Het roggebrood wordt tegenwoordig met lijnmeel aangelengd, de olie met zwavelzuren kalk, waarvan voor eenigen tijd een kruidenier en zijn knecht bij de bereiding schier slagtoffers werden.

— Schelvisch, als bokking gerookt, schijnt als zoodanig een goed voedsel te zijn en voor bewaring vatbaar.

ROSSUM, den 5. November. Heden had alhier ee

ZUSTER EGERIA.

—

– Zij is dan dood.

– Ja, mevrouw, antwoordde een heer van kleine gestalte en geheel in het zwart gekleed.

– En haar testament?

– Zal onmiddelijk hier geopend worden door den notaris.

– Zullen wij erven?

– Voorzeker, wij hebben er regt toe, zei de kleine man.

– Maar wie is die slecht gekleede vrouw, die wij zoo even hier gezien hebben? hernam de hoogmoedige mevrouw.

– Oh! antwoordde het heertje, die zal niet veel van het testament opdoen, het is de zuster der overledene.

– Wat! Het is die Anna, die over eenige jaren getrouwd is met eenen nietigen kerel! met eenen officier!

– Juist dezelfde.

– Zij moet wel onbeschaamd zijn, om zich te durven vertoonen voor eene familie gelijk de onze.

– Zoo veel te meer, hernam de kleine man, daar zuster Egeria, eene heilige, eene kloosterlinge, die met alle deugden begaafd was, weinig liefde voor haar gevoelde.

Op dit oogenblik trad Anna door de zaal, waar de familie der overledene, vergaderd was. Haar gelaat was bleek en hare schoone oogen vol tranen; het hartzeer had vroegtijdig haar voorhoofd gerimpeld.

– Wat komt gij hier doen? vraagde haar, op eenen trotschen toon, mevrouw de Villebois, dezelfde die den kleinen heer, erfgenaam gelijk zij, zoo even ondervraagd had:

– Mevrouw, antwoordde Anna ootmoedig, ik kom hier geen deel vragen, dat mij niet toebehoort, of hetgeen ik niet mag eischen; ik wil enkel aan den heer Dubois, den notaris mijner overledene zuster, vragen, of zij in haar laatste uur van mij heeft gesproken.

– Zoo! gij wilt dat men aan u gedacht hebbe? aan u, de schande van een hoog adelijk huis.

– Was mijn man niet edel door den naam, antwoordde Anna hij was het door zijn vaderlandminnend hart; hij heeft dit genoegzaam bewezen, met voor zijn vaderland op het veld van eer te sterven... Ik zeg dit alleen tot roem zijner nagedachtenis, die mij dierbaar is, en welke ik wil doen eerbiedigen

– En wilt gij ook, dat men u eerbiedige, gij die het vaderlijk gezag miskend hebt, met een huwelijk aan te gaan, dat uwer onwaardig was?

– Mevrouw, daarin ben ik schuldig geweest, dat weet ik; maar ik heb zoo veel geleden, ik heb zoo veel geweend, dat ik Gods barmhartigheid hoop te verwerven...... Indien gij, zoo als ik, de ellende en de smart gekend had, mevrouw, indien gij, zoo als ik, een kind had, wiens toekomst u pijnigt, en hetwelk niet verantwoordelijk is voor den misstap zijner moeder, dan zoudt gij gevoelen, hoe streng ik reeds de dwalingen van mijn hart geboet heb.

– Een misstap, gelijk de uwe, met tegen het gezag uw vaders een onedel huwelijk aan te gaan, kan niet uitgewischt worden.

Op dit oogenblik trad een achtbaar man binnen; het was de notaris Dubois.

– Houdt op, zeide hij, Anna eene dwaling te verwijten, welke haar vader en hare zuster haar vergeven hebben. Anna heeft eenen edelmoedigen, dapperen en deugdzamen man bemind, die zich niets te verwijten had, dan dat hij arm en zijn naam niet vermaard was. Niettemin, ware hij niet op het slagveld gestorven, had zijne familie hem kunnen kennen, gelijk ik hem gekend heb, Anna zou op heden gelukkig zijn en geacht worden.

– Maar waarom is die vrouw hier? vraagde mevrouw de Villebois.

– Omdat zij er zijn moet, antwoordde de notaris met deftigheid; ik heb haar hier ontboden.

De notaris las vervolgens het testament. Hieruit bleek dat Egeria de Damfernie, gewoond hebbende, als kostgangster in het klooster der zusters van het H. Hart van Jesus, en aldaar overleden zijnde, had nagelaten 200,000 frs. in klinkende munt, verscheidene juweelen, kleederen en meubels, berustende bij haren notaris; een kasteel ter waarde van 200,000 frs., en een gebedenboek de Getijden der H. Maagd. Het testament eindigde met deze woorden:

« Ik wil dat men deze voorwerpen in drie deelen verdeele. Het eerste deel zal bevatten de 200,000 frs.; het tweede het kasteel, de meubelen en de juweelen; het derde het boek van de Getijden der H. Maagd, ongeschonden en bewaard, en gelijk hetzelve door mijnen notaris zal gevonden worden.

« Ik heb aan mijne zuster Anna het hartzeer vergeven dat zij ons veroorzaakt heeft, en ik zou ze in haar ongeluk getroost hebben, was ik eerder verwittigd geweest van hare terugkomst in Frankrijk. Ik ben haar ook gedachtig in mijn testament.

« Mevrouw de Villebois, mijne welbeminde nicht, zal het eerst een van de bovenvermelde drie deelen mogen kiezen.

« Daarna zal de keus zijn aan mijnen schoonbroeder, den heer Vatry.

« Mijne zuster Anna zal het overblijvende ontvangen."

– Ah! ah! zeide Vatry, zuster Egeria was niet alleenlijk milddadig, maar ook scherpzinnig.

– Anna zal slechts het gebedenboek hebben, riep mevrouw de Villebois met een schaterend gelach uit.

De notaris eindigde die spotternij.

– Mevrouw, zeide hij, welk deel kiest gij?

– De 200,000 frs. in klinkende munt.

– Zijt gij wel bedacht?

– Zonder twijfel.

De notaris trachtte toen eenig medelijden in het hart van mevrouw de Villebois te verwekken en sprak:

– Mevrouw, gij zijt schatrijk en Anna is arm... Zoudt gij haar dit eerste deel niet kunnen laten en het gebedenboek kiezen, hetwelke eene gril der overledene in vergelijking heeft willen stellen met de andere deelen?

– Spot gij dan, mijnheer Dubois, riep mevrouw uit; gij moet wel weinig begrip hebben om in dit alles het inzigt van zuster Egeria, onze achtbare nicht, niet te herkennen. Zij heeft gewild, dat Anna haar gebedenboek erfde, aangezien zij haar maar het laatste laat kiezen.

– En wat besluit gij hieruit, hernam de notaris?

– Ik besluit hieruit, dat.... dat de overledene aan hare zuster Anna heeft willen zeggen: dat het berouw en het gebed de eenigste troost is, die zij op de wereld te verwachten heeft. Dus blijf ik bij mijne keus.

(Vervolg hierna.)

treurig ongeval plaats. Drie werklieden, bezig zijnde op de roomsche kerk alhier, aan eenige reparatiën, zijn van dezelve afgestort. Een hunner is aan zijn broek blijven hangen, en is alzoo gered kunnen worden. De tweede is er met den schrik en een ligte kneuzing afgekomen, maar de derde, zijnde de timmerman *Klop*, heeft zijnen val slechts weinige uren overleefd.

GOES, den 10. November. Het aanhoudende buitengewoon schoone herfstweder, is ook voor de bewoners dezer streken zeer nuttig geweest. De akkers konden goed bearbeid, toebereid en bezaaid worden, zoodat al het uitgezaaide uitmuntend te velde staat. Indien het koolzaad, dat misschien te welig opgroeide, goed door den winter mag komen, kan het eenen rijken oogst opleveren. Het wieden van hetzelve heeft veler handen bezig gehouden, juist in dien tijd, waarin anders het delven van aardappelen werk verschafte, 't welk men alzoo wel als eenige vergoeding mag beschouwen. De aardappelen zijn slechts hier en daar uitgedolven, vooral om zetpooters te hebben: meestal zijn de landen met dezelve beteeld omgeploegd of omgekapt moeten worden, doch de behoeftige vrijheid hebbende om op die velden te rapen, hebben langen tijd hunnen kost opgehaald. Bovendien hebben vele landlieden op hunne akkers en weiden handen-arbeid laten verrigten, als sloten, greppen, effenen, enz., 't welk nog voortduurt. De arbeidende klasse vond alzoo werk, waardoor er tot nog toe aan dezelve geene buitengewone ondersteuning behoefde gegeven te worden, 't welk bij slecht weder vóór eene maand reeds noodig zou kunnen geweest zijn. Bij goed weder zal ook het spitten voorts werk geven. De weilanden staan eindelijk nog volkomen droog, zelfs laag gelegene zoodat het vee overal zich nog buiten bevindt, en de prijs der boter minder is, dan gewoonlijk op dezen tijd.

Dit een en ander doet den winter minder bezorgd tegengaan dan voor eenige weken. Men heeft alle hoop, dat het onbekrompen bijgedragene ter voorziening in de winterbehoeften toereikend zal zijn, en gelijk nu de Voorzienigheid in de herfst zorgde, zoo kan zij het ook in het voorjaar doen.

— Men wil, dat de ex-minister *Thiers*, gedurende de onlusten in Zwitserland, aan eenen staatsman in Aargau zou geschreven hebben, dat de liberale partij geenszins er aan denken moest, het met hare bewegingen tot eene reformatie ernstig te meenen, en welligt eene herziening in het foederatief verdrag van 1815 te beproeven. Want dat het genoemde kanton geenszins op hulp van Frankrijk moet rekenen; integendeel Frankrijk zou, in verstandhouding met Oostenrijk, dadelijk tusschen beide komen, daar de demarcatie linie van beider legers reeds was getrokken. Frankrijk kan onder geene voorwaarde een geheel liberale Zwitsersche republiek aan zijne grenzen dulden. Zwitserland spreke drie talen, doch vorme zich niet tot eene propaganda, welke in staat zoude zijn geheel Europa te doen ontvlammen.

INGEZONDEN STUKKEN.

CAPFIGUE, HISTOIRE DES JUIFS.

CAPITTEL 8.

Jerusalems verwoesting door Titus.

(*Vervolg van No.* 133.)

De legioenen, voor den aanstaanden krijgstogt van Judea bestemd, werden toen door TITUS in Alexandrie vereenigd; behalve de hoofdstad, had VESPASIANUS het geheele land verwonnen, en de heilige plaats zelf werd als het ware door Romeinsche bezettingen omsingeld. TITUS, door overloopers van Jerusalems toestand onderrigt, verhaastte als bekwaam veldheer in geenen deele het vertrek der legioenen, dewijl hij den inwendigen oorlog, die het godsdienstig fanatismus en de vaderlandsche geestdrift des Israëliten vermoeiden, wilde laten ontwikkelen en voortduren; men wist overigens al te wel, welke aanwinst de Romeinsche partij, dag op dag, te Jerusalem ondervondt, en door de tribunen, welke te Joppe, Ptolomais en Ascalon bevel voerden, werd berigt, hoe eene menigte Joden van alle standen, voor de stormen des burgerkrijgs, toevlugt onder de zegevierende, Romeinsche adelaren zochten. Eerst tegen het midden van Februarij, beval TITUS zijnen benden zich vaardig te houden naar Jerusalem op te trekken; hetzelfde bevel werd aan de Syrische legioenen gezonden, en het gansche leger moest zich te Cesarea vereenigen, waar de troonverheffing van VESPASIANUS op het punt stond gevierd te worden.

TITUS vertrok met de onlangs van Bretagne aangekomene 3e en 23e legioenen van Alexandrie. Hij volgde den landweg naar Nicopolis; daar scheepte hij zijne benden in langwerpige vaartuigen in, en aan den kant van Mendessine en Thamnis den Nyl afzakkende, landde hij in Thanis aan den weg van Heraclea. Straks vertoonde Pelusa zich aan het oog der legioenen, en aan gene zijde van Pelusa de woestijn en de tempel van JUPITER, CARSIUS, waar zij hunne tenten opsloegen. Zij lieten het even als in het midden der zandvlakten verloren Ostraçine, en het door de broederschappen van ISIS zoo zeer vermaarde Rhinonclura, ter zijde liggen; half Maart waren zij te Raphia, de eerste Syrische stad aan deze zijde der grenzen, en met spoed door Ascalon, Jamnia en Joppe trekkende, kwamen zij te Cesarea aan, het algemeen vereenigingspunt der Romeinen. De drie legioenen welke in den jongsten oorlog tegen Judea onder VESPASIANUS dienden, hadden zich rondom deze stad verzameld; het 12e legioen, welks overdekte adelaren niet meer met den lauwer der overwinning prijkten, brandde van edel ongeduld om CESTIUS nederlaag te wreken. De koningen AGRIPPA en SOHOMA hadden hunne geoefende ruiteren en talrijke hulptroepen aangevoerd. Men ontwaarde bij deze krijgsbenden drie honderd Syriers, wel is waar van verwijfden aard, maar door een alouden wrok naar Jerusalem en zijn tempel gedreven, in welken voor eene andere Godheid dan de Syrische schutsgodin VENUS, wierook brandde.

Na het vieren van VESPASIANUS troonsverheffing, werd door TITUS het vertrek naar Jerusalem aangekondigd. Het vijfde legioen moest op Emmaus, het tiende op Jericho aanrukken, terwijl TIBERIUS ALEXANDER last had, aan den kant van Syrie, Judea's grenzen over te trekken. TITUS sloeg den weg van Samaria, Gophna, en Acanta-Naulona in en legerde zich nabij het dorp Gibbath Saul of de heuvel van Saul. Het vijfde legioen kwam zijne adelaren bij die des veldheers voegen, terwijl ten zelfden tijde het tiende legioen zijne tenten tegen den olijfberg, tien stadiën van Jerusalem plaatste.

TITUS en Rome's krijgers zagen toen Jerusalem in het verschiet. De heilige stad was op twee bergen aangelegd, die door eene met huizen volbebouwde vallei gescheiden waren. Het gedeelte der stad, dat op den verhevensten en steilsten dezer bergen stond, was de hooge stad genaamd; daar schitterde de tempel met het fort Antonia; de lage stad stond op den anderen berg, door de Israëliten Aora genaamd, welks top minder steil en aan alle kanten effen was. Jerusalem met deszelfs vierkante huizen, gallerijen en bezienboomen, door de propheten bezongen, was van een driedubbelen muur omringt. De eerste, een gewrocht der oudheid van DAVID en SALOMON, begon aan den toren van Hoppicos, en liep van den oostkant naar het marmeren paleis, waar de ouden en wijzen vergaderden, tot het binnenportaal des tempels; van den westkant strekte hij zich naar Betso tot de poort der Esséen; van daar naar het zuiden draaijende, liep hij tot de fontein Siloé en SALOMONS vijver, en eindigde ook in de gaanderij des tempels. De tweede muur begon bij de poort Ginnoth en liep tot het fort Antonia; de derde muur, kort te voren door AGRIPPA aangelegd, nam een aanvang aan de poort Hippicos, liep door tot het graf van HELENA, Koning IZATES moeder, en de koninklijke graven der oude vorsten van Judea, en vereenigde zich met den ouden muur, tegen over de vallei van Kidron. Deze driedubbele muur werd door negentig torens verdedigd. De toren Psephina, die achtkantig en zeventig el hoog was, geleek een' berg. Ook onderscheidden zich de torens Hippicos, Phasaël en Marcamne, gedenkteekenen van HERODES liefde en dankbaarheid, minder dan eene eeuw geleden, door dien vorst aangelegd. Zij waren van breede steenen gebouwd, en geleken, naar het zeggen eens Rabbijns, gloeijende kolen, wanneer de zonnestralen er op nederschoten.

De tempel van SALOMON was ontegenzeggelijk het merkwaardigste monument, hetwelk TACITUS dan ook als de geduchtste versterking van Jerusalem beschouwt. De tempel verhief zich op den kruin der hooge stad; hij werd door een' dubbelen muur beveiligd, en daarenboven door voorhoven en gaanderijen ingesloten, die de gedurige ijver der Joden, ter eere van JEHOVA, had vermenigvuldigd. Telkens als de Romeinsche legioenen de heilige stad verwonnen, bleven zij niet in gebreke deze militaire stelling te bezetten, ten einde de stad van alle punten in bedwang te houden.

Toen TITUS voor Jerusalem verscheen, was door eene bijzondere omstandigheid eene aanzienlijke volksmassa in de stad gekomen. Volgens oudvaderlijk gebruik, had het paaschfeest, en het gehoorzamen aan de voorschriften der wet, Israëliten van alle punten der aarde naar de plaats van belofte gelokt. De bewoner des Euphraats, waren met die, welke in Griekenland en Italie te huis behoorden, vromelijk in den tempel vereend. Zij verledigden zich nog de geheiligde plegtigheden, naar de gebruiken hunner kerk, te vieren, toen de bazuin der leviten verkondde «dat men van den kant van Emmaus en Jericho het leger der Amalekiten had gezien, en dat de dag was aangebroken op welken Israël als een enkel man moest opstaan." Van dit oogenblik, werd de verdediging van Jerusalem en zijn tempel de dringendste behoefte en de eerste gedachte der bijeengevloeide menigte. De leeraren en phariséen ontvonkten den ligtgeloovigen ijver des volks, door hunne vrome vermaningen en de oude beloften eens zegepralenden Messias; aller moed werd door een krijgszuchtig fanatismus aangeblazen, en men droomde reeds van voorspoedsdagen en eene algemeene heerschappij.

Wanneer nu het getal der verdedigers van Jerusalem al in staat ware, de inneming der stad moeijelijk en den weerstand langdurig te maken, dan was het van den anderen kant te vreezen, dat de levensmiddelen, die met overhaasting waren ingebragt, niet lang konden toereiken, om de gewapende menigte te voeden. Weldoende regens hadden de putten en waterbakken gevuld, maar men zag te wel in, dat het koorn, gedurende de volkswoelingen verspreid, en het gering getal ossen en schapen, ter naauwernood twee maanden zouden strekken voor de binnen de stad vereenigde Israëliten met hunne vrouwen, kinderen en dienstboden. Zulk eene droevige gedachte verminderde echter hunnen strijdhaftigen geestkracht niet; en naar mate het Romeinsche leger Jerusalem naderde, trof het meermalen de gelegenheid te ondervinden, wat de moed en de vaderlandslievende zelfopoffering der Israëliten nog vermogten. TITUS was, aan het hoofd eener rijdende cohorte, van Acanta-Naulona voortgerukt om de militaire stellingen te verkennen; reeds was hij, zonder hinderpalen te ontmoeten, een deel der muren omgetrokken, toen op het teeken eens achtbaren grijsaards, die op den toren Psephina zijn kleed afwierp, om Israël aan te kondigen dat het oogenblik daar was, de menigte zich in de vlakte stortte, en het haar gelukte TITUS met een deel zijner cohorte in te sluiten. De Romeinsche ruiters hadden slechts den tijd hunne zwaarden te trekken en zich, te midden der dikke drommen van Jerusalems krijgers, een' moeijelijken doortogt te banen. Het tiende legioen werd naderhand, in zijn eigen legerkamp besprongen, toen het de tenten begon te omheinen en grachten te graven; ongewapend overvallen, trokken de Romeinsche soldaten in wanorde terug, toen TITUS in tijds onderrigt, ter hulpe kwam om den hevigen schok der Israëliten weerstand te bieden. (*Vervolg hierna.*)

—

Vernietiging van een deel der Nederlandsche Schuld.

Wij lezen in het laatst uitgekomen deel van SUE's *Wandelende Jood*, dat er onder de door den heer SAMUEL in het bijzijn van soliede getuigen (de WelEerw. heeren RODIN en CABOCCINI) te Parijs verbrande effecten, ter waarde van ruim 100 millioen guldens, alleen eene waarde van ruim 30 millioen guldens aan Nederlandsche effecten aanwezig waren. — Wij mogen jegens de heer SAMUEL wel dankbaar zijn, dat hij, daar de boel toch verbrand moest worden, voor zulk eene aanzienlijke waarde aan Nederlandsche papieren had gekocht, want het is nu a posteriori toch eene heerlijke zaak, dat onze schuld met die jesuiten-historie zoo veel is verminderd; de coupons van die effecten, ter waarde van ruim anderhalf millioen voor elk jaar, zijn nu ook weg, en behoeven nooit betaald te worden, evenmin als nu iemand ooit om het kapitaal zal kunnen vragen.

Intusschen heeft het onze verwondering opgewekt, dat Z. Exc. de minister van finantien VAN HALL, van de vernietiging dezer 30 millioen guldens, eene jaarlijksche rente-vermindering van anderhalf millioen na zich slepende, op het budget nog geene rekening en verantwoording gedaan heeft; wij twijfelen intusschen niet of dezelve zal spoedig volgen, en wij zullen in dat geval den heer EUGÈNE SUE per missive beleefdelijk verzoeken, in eenen nieuwen roman, het belang van ons vaderland door eenen anderen SAMUEL nog meer ter harte te doen nemen, en de intrigues en lotwisselingen zoo zamen te vlechten, dat er voor 1000 millioen aan Ned. effecten moest worden verbrand, tot heil van Nederland, want dan waren wij van de heele boel af. — Ziet, dan zouden wij roepen: *Leve Sue!* en ook wij zouden hem eene medaille aanbieden, even als onze Belgische broeders.

Maar!......... hielp het maar!

V.

MENGELINGEN.

Toen HENDRIK de IV den troon besteeg, moest hij krijg voeren tegen de Ligue met eene ledige schatkist. De sinds lang onbetaalde soldaten zonden een van hunne bevelhebbers, om geld van zijne majesteit te verzoeken, dewijl het hun niet meer mogelijk was, langer hunne soldij te ontberen. «Ik begrijp het, mijnheer!" zeide de vorst op vriendelijken toon, «maar weet gij ergens geld te vinden, zeg het mij dan, en gaarne wil ik mede gaan." Dit minzame gezegde stelde het leger te vreden; men wist, dat de koning zelfs niet missen kon, en vertrouwde HENDRIK genoeg, om op beteren tijd te wachten. Om dien zelfden tijd sprak een soldaat den koning aan en verzocht alleen *drie* woorden te mogen spreken; het werd hem vergund. Zij waren, «geld of paspoort." «Ook mijn antwoord, zeide de vorst, behelst *drie* woorden: geen van beiden."

—

SOUCH, kappellaan van KAREL II koning van Engeland, eens voor het hof prekende, bemerkte te midden zijner redevoering, dat de meeste zijner toehoorders in slaap gevallen waren. Eensklaps hield hij op en riep tot driemalen toe den graaf S. Deze opgestaan zijnde, zeide hij hem: «Mijlord verschoon mij, dat ik u in uwe rust stoor, ik doe zulks alleenlijk om u te verzoeken, wat minder hard te willen snorken, naardien gij anders gevaar loopt zijne majesteit wakker te maken."

—

DE KRAAI EN DE SLAK.

«Wees welkom!" riep de kraai een slak
Al spottend toe: «ei, doe mij weten,
«Hoe komt gij op deez' boom gezeten,
«Mijn nest zoo na?" — Op mijn gemak;
«Ik nam een voorbeeld aan de Hoven;
«Ik kroop naar boven."

—

ARME EN RIJKE ZONDAREN.

Vraag:

Waarom heet hij, die wordt gehangen,
Een' armen zondaar, lieve Fop?

Antwoord:

Geen rijke zondaar laat zich vangen;
Veel minder nog knoopt men dien op.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 13. November. Sedert den 11. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Virginie, J. Braakmans, Rotterdam, stukgoed; de Iris, A. M. Dynesius, Marseille, granen; Handellust, B. O. Peters, Neustad, garst; Heinrick, P. Hubert, Estebrugge, aardappelen; Jens Monbergsminde, H. Kierkegaard, graan, de Flora, F. Nyegaard tarwe, beide Marseille; Audacia, C. J. Valley, Rio-Janeiro koffij; Trovenner, S. F. Erichsen, Aarhuus, rogge; de Maria J. Nielsen, Föhr, aardappelen; Betsey en Laura, B. Rasmussen Kjortemunde, erwten; de Gesina, J. B. Meyer, Denemarken garst.

Voor Gend bestemd:

Helena, H. Breekwoldt, Nuborg, erwten.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Christiaan August, J. E. Wernes, Noorwegen, Nieuwland J. H. Rademaker, New-Castle, de Jager, O. J. Bok, Avontuur alle ballast; de Fanny, P. Ocket, glas, Liverpool, laatst van Vlissingen.

BATH, den 8. November. Gedurende de maand October 1844 zijn aan het kantoor van In- en uitklaring, Expeditie en Betaling alhier, de navolgende schepen.

Ingeklaard: 2 met potaarde, 1 met boekweit, 9 met hout en houtwerk, 1 met houtskolen, 3 met kalk, 4 met meubelen 1 met pek, 1 met rijst, 210 met steenkolen, 102 met hard straat- zigk- en puinsteen, 26 met stukgoederen, 15 met tarwe 1 met wijn, 20 met zaad en 92 ledige schepen. Te zamen 48 schepen, waarvan 363 onder Nederlandsche en 125 onder Belgische vlag, alsmede 294 ledige visch- en mosselschuiten en 23 stoombooten.

Uitgeklaard: 1 met aardewerk, 5 met aardappelen, 4 met pijpaarde, 1 met haver, 16 met haard- en boonstroo asch, 1 met biezen, 4 met erwten, 16 met gerst, 11 met hooi, 5 met hoppels, 5 met kaas 6 met koffij, 1 met Koolzaad-koeken, 5 met stroo, 9 met secreetmest, 49 met stukgoederen, 2 met tabak 1 met tufsteen, 2 met tarwe, 40 met aardvruchten, 3 met will, 5 met slagtvee, 1 met vaatwerk, 12 met bokking, 2 met haring, 1 met stokvisch, 9 met zaad, 8 met boonen en 222 ledige schepen. Te zamen 438 schepen, waarvan 324 onder Nederlandsche en 114 onder Belgische vlag, alsmede 256 geladene visch- en mosselschuiten en 24 stoombooten.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

13 November 1845.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde	
J. Z. Tarwe (1844)	f 11.50	W. Paardenboonen	f 8 50
N. dito dito	- 10 75	W. Gr. Erwten	- 17 00
J. Walch. Tarwe (1844)	- 11.75	W. Witte dito	- 13 00
Nieuwe dito	- 11.00	Z. Paardenboonen	- 8 25
O. Rogge (1844)	- 9.00	Z. Gr. Erwten	- 16 00
N. dito	- 9.00	W. Koolzaad	- 11.50
Winter garst	- 5.80	Zomer dito	- 10 50
Zomergarst	- 5.70	Raapolie	f 41.50 p. v.
Haver		Patentolie	- 45.50 -
Boekweit	- 8 50	Lijnolie	- 55.00 -
W. Witteboonen	- 18 50	Lijnkoeken f	-
Dito Bruineboonen	- 9 00	Raapkoeken	-

TE VLISSINGEN, BIJ, A. W. VAN BIEREN.